

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/46/2022
Identifikačné číslo spisu: 1317215476
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Halušková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1317215476.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu M. B. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXXX/XXA, K., zastúpeného JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom Štefánikova 14, Bratislava, proti žalovanej Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpenej SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, o určenie práva na mimoriadny výkonnostný bonus vo výške 21.635,- eur a o zaplatenie sumy 12.981,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 45Cpr/19/2017, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. júna 2020 sp. zn. 5CoPr/2/2020 takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. júna 2020 sp. zn. 5CoPr/2/2020 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 06.06.2019 sp. zn. 45Cpr/19/2017 konanie o určenie, že žalobca má právo na mimoriadny výkonnostný bonus pre kľúčových zamestnancov vo výške 21.635,- eur zastavil (I. výrok) a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 12.981,- eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 12.981,- eur od 07.08.2016 až do zaplatenia, do troch dní do právoplatnosti rozsudku (III. výrok) a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (IV. výrok).

2. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 30. júna 2020 sp. zn. 5CoPr/2/2020 odvolaním žalovaného napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku (body 1. - 31.) zopakoval závery, ku ktorým dospel súd prvej inštancie. Žalobca dňa 14.08.2017 uzatvoril so zamestnávateľom (právnym predchodcom žalovaného) Sberbank Slovensko, a.s. Bratislava pracovnú zmluvu v znení dodatkov, podľa ktorej pracoval ako Head of Information Technologies. Pre úspešný priebeh transakcie predaja spoločnosti, ktorá začala koncom roka 2015, zamestnávateľ vybral limitovanú skupinu zamestnancov, ktorých úlohu v procese úspešnej realizácie transakcie označil za rozhodujúcu a ich samotných za kľúčových

zamestnancov. Právny predchodca žalovaného listom zo dňa 28.07.2016 oznámil žalobcovi, že vzhľadom na zavŕšenie predaja SBSK, kde žalobca zohral rozhodujúcu úlohu a na podstatný vplyv žalobcu na úspech tejto transakcie predstavenstvo banky dňa 28.07.2016 rozhodlo o výplate mimoriadneho výkonnostného bonusu pre kľúčových zamestnancov SBSK. Po zohľadnení kľúčových indikátorov, individuálneho pracovného úsilia v procese predaja, na základe kvalitatívneho hodnotenia žalobcu a úspešnosti zavŕšenia obchodu bol žalobcovi priznaný mimoriadny bonus vo výške 21.635,- eur zodpovedajúci 30 % ročnej základnej mzdy k januáru 2015. 60 % mimoriadneho bonusu vo výške 12.981,- eur malo byť vyplatených po zavŕšení predajnej transakcie a 40 % bonusu vo výške 8.654,- eur za rok 2015 malo byť vyplatených v roku 2019. K úspešnému zavŕšeniu predajnej transakcie došlo podľa okresného súdu zverejnením informácie žalovaným na internetovej stránke www.sberbank.sk, že „Dnes 29. júla 2016 sa spoločnosť Penta Investments stala vlastníkom majoritného podielu 99,5 % akcií spoločnosti Sberbank Slovensko, a.s. Úspešné uzatvorenie transakcie bolo podmienené aj súhlasom Európskej centrálnej banky, ktorý bol vydaný v priebehu minulého týždňa“. Zverejnením tejto informácie bol ukončený proces predaja banky novému akcionárovi.

2.2. Okresný súd v dôvodoch rozsudku prevzatých krajským súdom uviedol, že oznámenie o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu žalobcovi zo dňa 28.07.2016 podpísali predseda predstavenstva Q. S. a členka predstavenstva J. Ž. ako osoby oprávnené konať v mene zamestnávateľa. Právny úkon bol vážny, určitý a zrozumiteľný a okresný súd ho považoval za platný. Súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodné námietky žalovaného, že rozhodnutia predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. č. 97/2015 zo dňa 16.06.2015, č. 168/2015 zo dňa 08.12.2015 a 110/2016 zo dňa 28.07.2016, ktorými malo dôjsť k stanoveniu podmienok vybranej skupiny riadiacich zamestnancov pre výkonnostný bonus, boli formálne schválené riadiacim zamestnancom, neboli prijaté v súlade s internými normami Sberbank Slovensko, a.s., rokovacím poriadkom a s politikou odmeňovania pre osobitné skupiny zamestnancov, že na prijatí všetkých troch rozhodnutí predstavenstva sa zúčastnili členovia predstavenstva, ktorí boli podľa rokovacieho poriadku pri rozhodovaní vylúčení, že absentoval súhlas dozornej rady a všetky rozhodnutia predstavenstva boli dodatočne zrušené rozhodnutím predstavenstva zo dňa 19.12.2016. Okresný súd uviedol, že rozhodnutia predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. č. 97/2015 zo dňa 16.06.2015, č. 168/2015 zo dňa 08.12.2015, č. 110/2016 zo dňa 28.07.2016 patria do pôsobnosti predstavenstva spoločnosti vo vzťahu k odmeňovaniu zamestnancov, teda žalobcu o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu kľúčovým zamestnancom pri predajnej transakcii. V pracovnoprávných vzťahoch robí právne úkony za zamestnávateľa, ktorý je právnická osoba, štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu podľa § 9 ods. 1 Zákonníka práce. Podľa súdnej praxe rozhodnutia predstavenstva spoločnosti ako riadiaceho orgánu spoločnosti majú vnútropodnikový charakter a súdy nie sú do týchto rozhodnutí predstavenstva oprávnené zasahovať; rozhodnutie predstavenstva nemôže byť súdom preskúmané ani v rámci riešenia prejudiciálnej otázky v tomto konaní. Zamestnávateľ, ktorý je akciovou spoločnosťou, zaväzuje právny úkon, ktorý v jej mene urobí predstavenstvo; spoločnosť je oprávnená uplatniť si svoje práva voči členom predstavenstva, ktorí konali v rozpore so zákonom, internými predpismi. Rozhodnutie predstavenstva č. 97/2015 zo dňa 16.06.2015 bolo prijaté na základe rozhodnutia akcionára žalovaného spoločnosti Sberbank EU a odsúhlasené všetkými členmi dozornej rady žalovaného dňa 09.12.2015 (rozhodnutím dozornej rady per rollam), preto tvrdenie žalovaného, že nebolo schválené dozornou radou,

bolo nepravdivé. Cieľom tohto dokumentu, obsahujúceho špecifický výkonnostný bonus pre vybraných kľúčových zamestnancov Sberbank Slovensko, a.s. bolo stabilizovať kľúčových zamestnancov z dôvodu ich zásadného významu pre úspešnosť procesu predaja zvýšením cieľového bonusu pre rok 2015 tak, aby zostali v spoločnosti žalovaného počas procesu predaja, zabezpečili priebeh auditu, plnili požiadavky vyplývajúce zo zadania jednotlivých uchádzačov o kúpu akcií, aby počas auditu nedošlo k odchodu zamestnancov. V zozname bolo navrhovaných 25 kľúčových zamestnancov SBKS, medzi nimi aj žalobca. V rozhodnutí predstavenstva č. 168/2015 zo dňa 08.12.2015 sa otázka mimoriadnych výkonnostných bonusov ani neriešila, pre rozhodnutie sporu bolo irelevantné. Rozhodnutie predstavenstva č. 110/2016 zo dňa 28.07.2016 bolo prijaté na základe rozhodnutia akcionára spoločnosti Sberbank EU. V dokumente pre predstavenstvo zo dňa 28.07.2016 bolo uvedené, že návrh bol založený na rozhodnutí predstavenstva SBEU o výplate špecifického výkonnostného bonusu. Výhodnotenie jednotlivcov aj prijatie konkrétnych súm vykonalo predstavenstvo SBEU s tým, že mimoriadne výkonnostné odmeny museli byť kľúčovým zamestnancom vyplatené najneskôr do 30.09.2016; menný

zoznam a spôsob výpočtu mimoriadnej výkonnostnej odmeny bol daný priamo akcionárom. V dokumente pre predstavenstvo bolo uvedené, že bonus a podmienky boli schválené v celkovej výške 659.269,- eur, odsúhlasené dozornou radou Sberbank Slovensko, a.s. dňa 10.12.2015, všetci uvedení jednotlivci mali dostať potvrdenie o sume a dátume výplaty, potrebný súhlas Penty sa nevyžadoval. Rozhodnutím predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. zo dňa 28.07.2016 zamestnávateľ priznal mimoriadny výkonnostný bonus zamestnancovi. Žalovanému vznikla povinnosť vyplatiť bonus žalobcovi po završení predaja akcií v najbližšom výplatnom termíne v mesiaci auguste 2016 a žalobcovi vznikol právny nárok na jeho vyplatenie. Podľa súdnej praxe, či zamestnávateľ takéto rozhodnutie prijme a aký bude mať obsah, záleží výlučne na úvahe zamestnávateľa. Rozhodnutím predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s., zo dňa 19.12.2016 boli zrušené rozhodnutia predstavenstva spoločnosti č. 97/2015 zo dňa 16.06.2015 a č. 110/2016 zo dňa 28.07.2016, na základe ktorých mal byť vybraným zamestnancom vyplatený mimoriadny bonus za proces predaja spoločnosti. Súd prvej inštancie bol názoru, že nemohlo dôjsť k zrušeniu žalobcovi už priznaného nároku na mimoriadny výkonnostný bonus. Takéto rozhodnutie nemôže mať účinky do minulosti (ex tunc). Zákon o mzde ani Zákonník práce zrušenie už vzniknutého nároku na mzdu neupravuje, spätné odňatie práva žalobcovi na už priznaný mimoriadny výkonnostný bonus, ktorý sa stal nárokovanou zložkou mzdy, nemôže požívať právnu ochranu.

2.3. K výhrade žalovaného, že priznanie mimoriadneho výkonnostného bonusu žalobcovi odporuje zákonu č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktorý upravuje, že vedúci zamestnanec môže byť odmeňovaný iba základnou zložkou mzdy, ktorá bola uvedená v pracovnej zmluve žalobcu vo výške 5.500,- eur, keď negarantovaná zložka mzdy nebola so žalobcom dohodnutá, a listina o priznaní bonusu žalobcovi zo dňa 28.07.2016 nebola súčasťou pracovnej zmluvy ani nemenila dohodnutý spôsob odmeňovania žalobcu okresný súd uviedol, že banka v rámci zásad odmeňovania osôb stanovených podľa § 23a ods. 1 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách môže okrem zaručenej pevnej zložky celkovej odmeny poskytovať aj pohyblivú zložku celkovej odmeny (§ 23a ods. 2), ktorá nemusí byť priamo dohodnutá v pracovnej zmluve. Interný predpis právneho predchodcu žalovaného - Politika odmeňovania Sberbank Slovensko, a.s. definoval pojmy pevná zložka mzdy (II. časť základná mzda) a pohyblivá zložka mzdy zamestnancov (III. časť). Zásady odmeňovania boli prijaté podľa Smernice CRD III (článok X. upravoval pohyblivú odmenu zamestnancov vymedzených ako identifikovaný personál, členovia predstavenstva, vedúci riadiaci zamestnanci). Pre účely kapitoly III. vnútorného predpisu boli definované aj v bode 3 všeobecné princípy, podľa ktorých celková odmena osoby pozostáva z pevnej a pohyblivej zložky s uvedením pomeru variabilnej odmeny v porovnaní s pevnou odmenou. Banka určila podmienky poskytovania pohyblivej zložky celkovej odmeny v oznámení o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu žalobcovi dňa 28.07.2016, keď predstavenstvo právneho predchodcu žalovaného dňa 28.07.2016 rozhodlo o mimoriadnej výkonnostnej odmene pre žalobcu ako pohyblivej zložky odmeny. Pohyblivá zložka celkovej odmeny nepresiahla zaručenú pevnú zložku celkovej odmeny, mimoriadny výkonnostný bonus priznaný žalobcovi v celkovej výške 21.635,- eur zodpovedal 30 % ročnej základnej mzdy k januáru 2015. Rozhodnutie zamestnávateľa o priznaní mimoriadnej odmeny ako pohyblivej zložky mzdy nebolo v rozpore so zákonom o bankách ani v rozpore s internými predpismi právneho predchodcu žalovaného. Riadenie politiky odmeňovania podľa Smernice CRD III bolo určené v stanovách spoločnosti osobou zodpovednou za systém odmeňovania, ktorá mala na starosti rozhodnutia o odmeňovaní vrátane tých, ktoré boli predmetom schválenia predstavenstvom. Žalovaný v konaní nepreukázal, ako bol vo vzťahu k žalobcovi vykonávaný dozor nad odmeňovaním osôb v banke podľa § 23d ods. 1 zákona o bankách. Vychádzajúc z týchto skutkových a právnych záverov okresný súd považoval uplatňovaný nárok žalobcu na zaplatenie sumy 12.981,- eur titulom mimoriadneho výkonnostného bonusu za opodstatnený a dôvodný. Podľa ustálenej súdnej praxe v sporoch o zaplatenie mzdy alebo jej časti treba skúmať, či je žalobou uplatnená zložka mzdy, ktorú je zamestnávateľ povinný zamestnancovi poskytovať, nárokovou zložkou mzdy za vykonanú prácu, alebo ide o nenárokovú zložku mzdy, na ktorú vzniká nárok až na základe osobitného rozhodnutia zamestnávateľa o jej priznaní (rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/31/2009, NS ČR sp. zn. 21Cdo/537/2004 a 21Cdo/810/2010). Súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu na vyplatenie mimoriadneho výkonnostného bonusu 12.981,- eur ako nenárokovú zložku mzdy za vykonanú prácu, ktorá ma fakultatívnu povahu. V dôsledku rozhodnutia zamestnávateľa o priznaní tohto nároku zamestnancovi dňa 28.07.2016 sa stala zložkou mzdy nárokovou (obligatórnou), rozhodnutie zamestnávateľa má konštitutívny účinok.

2.4. Žalovaný nezaplatil žalobcovi priznaný výkonnostný bonus v lehote splatnosti - dňom nasledujúcim

po završení predajnej transakcie, ku ktorému došlo 29.07.2016. Splatnosť mzdy bola v pracovnej zmluve stanovená na 6-ty kalendárny deň v mesiaci. Žalobcovi vznikol nárok na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu spolu so mzdou za predchádzajúci mesiac dňom 06.08.2016. Žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením peňažného dlhu 12.981,- eur od 07.08.2016, čo zakladá jeho povinnosť zaplatiť žalobcovi 5 % zákonný ročný úrok z omeškania z dlžnej sumy od 07.08.2016 do zaplatenia. O nároku na náhradu trov konania rozhodol okresný súd vychádzajúc z plného úspechu žalobcu v spore, preto mu okresný súd priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

2.5. Odvolací súd dospel k záveru o neopodstatnenosti odvolania žalovaného. Uviedol, že súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 CSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 CSP). Nakoľko sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP. V ods. 36. a 37. rozsudku odvolací súd na doplnenie uviedol, že sa plne stotožnil s rozhodnutím ako aj odôvodnením súdu prvej inštancie, ktorý zo všetkých vyššie uvedených dôvodov ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

2.6. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie z dôvodov uvedených v § 420 písm. f/ a v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

3.1. Porušenia práva žalovaného na spravodlivý proces sa odvolací súd podľa dovolateľa dopustil odôvodnením rozsudku neadekvátnym a nezákonným spôsobom, keď k predmetu odvolacieho prieskumu nezaujal žiadne stanovisko. Odvolací súd sa v odôvodnení rozsudku nevysporiadal s odvolacou námietkou žalovaného o nesprávnosti skutkového záveru, že nárok na výplatu mimoriadnych výkonnostných bonusov bol schválený rozhodnutím dozornej rady spoločnosti zo dňa 10.12.2015 ani s námietkami nesprávneho právneho posúdenia existencie a platnosti rozhodnutí orgánov právneho predchodcu žalovaného, rozporu priznaného nároku s internými predpismi zamestnávateľa a s kogentnými ustanoveniami zákona o bankách a s námietkou nesprávneho právneho posúdenia aplikácie § 10 ods. 2 Zákonníka práce pri prekročení oprávnení orgánov spoločnosti, o ktorých zamestnanec vedel alebo musel vedieť. S týmito námietkami bol odvolací súd povinný sa vysporiadať ako s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní v zmysle § 387 ods. 3 poslednej vety CSP napriek možnosti stotožniť sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 CSP (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 314/2018).

3.2. Dovolateľ vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP ako právne otázky, od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu doposiaľ neboli vyriešené, špecifikoval otázky 1/ či zaväzuje zamestnávateľa voči zamestnancovi právny úkon štatutárneho orgánu vykonaný v priamom rozpore s internými predpismi a inými rozhodnutiami orgánov zamestnávateľa, s ktorými bol zamestnávateľ oboznámený, 2/ či zaväzuje zamestnávateľa voči zamestnancovi právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom v rozpore s verejnoprávnymi predpismi, vzťahujúcimi sa na výkon práce zamestnanca a 3/ či možno jednostranným úkonom štatutárneho orgánu zamestnávateľa zmeniť pracovnú zmluvu zamestnanca banky tak, aby mu vznikol nárok na zložku mzdy neupravenú v zákone o bankách, v pracovnej zmluve ani v interných predpisoch zamestnávateľa. Zdôraznil, že odmeňovanie formou mimoriadneho výkonnostného bonusu pre kľúčových zamestnancov nebolo dohodnuté v pracovnej zmluve ani v interných predpisoch spoločnosti. K predaju akcií banky došlo 29.07.2016, čo nebolo sporným, teda deň nasledujúci po priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu. Podľa súdov nižších inštancií išlo o nenárokovateľnú zložku mzdy. Žalovaný v konaní preukázal, že nárok na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu bol dozornou radou žalovaného dňa 01.08.2016 pozastavený a dňom 19.12.2016 zrušený. Záver súdov

nižších inšancií, že pokiaľ zamestnanec obdrží od štatutárneho orgánu list, v ktorom sa uvádza, že má nárok na odmenu, nie je potrebné skúmať, či tento orgán konal v súlade s internými predpismi zamestnávateľa; tento záver podľa dovolateľa vylučuje § 10 ods. 2 veta prvá Zákonníka práce. Zamestnanca pri inkasovaní odmeny nemožno považovať za dobromyseľného, ak z listu o priznaní odmeny evidentne vyplýva porušenie interných predpisov. K druhej špecifikovanej právnej otázke dovolateľ uviedol, že zamestnanec musel vedieť o prekročení oprávnenia štatutárneho orgánu, pokiaľ predstavenstvo žalovaného priznalo žalobcovi nárok, ktorý nie je predpokladaný právnym predpisom; sudy sa s touto námietkou žalovaného nevysporiadali. Podľa názoru súdu je totiž rozhodujúce, že takýto nárok priznal štatutárny orgán. V pracovnoprávných vzťahoch je navyše podstatným spôsobom limitovaná zmluvná sloboda strán a ústavný princíp podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy SR. Odmeňovanie vedúceho zamestnanca banky je podľa zákona o bankách verejnoprávnou úpravou nepripúšťajúcou odklon na zmluvnom základe. Priznanie zložky mzdy v rozpore so zákonom o bankách je v nadväznosti na § 10 ods. 2 Zákonníka práce excesom, ktorý zamestnávateľa nezaväzuje. Pri právnej otázke č. 3/ dovolateľ uviedol, že odvolací súd ignoroval spôsob stanovenia mzdy podľa zákona o bankách obmedzujúceho zmluvnú slobodu pri určovaní jednotlivých zložiek mzdy zamestnanca. V pracovnej zmluve je mzda dohodnutá výlučne v zmysle § 23a ods. 3 zákona o bankách ako zaručená pevná mzda. Na zmenu mzdových podmienok, ak sú súčasťou pracovnej zmluvy, je potrebná zmena pracovnej zmluvy a mzdové podmienky zamestnanca, preto nemôže platne zmeniť rozhodnutie predstavenstva ani jednostranný právny úkon zamestnávateľa adresovaný zamestnancovi. V spore sa navyše nepreukázalo, že by štatutár zamestnávateľa vykonal právny úkon, ktorým by došlo k platnej zmene podmienok odmeňovania v pracovnej zmluve. Jednostranným právnym úkonom štatutárneho orgánu zamestnávateľa, vykonaným v rozpore s internými predpismi zamestnávateľa a zákonom o bankách nemožno platne modifikovať pracovnú zmluvu zamestnanca tak, aby zamestnancovi banky vznikol nárok na zložku mzdy neupravenú v zákone o bankách, v pracovnej zmluve ani v interných predpisoch zamestnávateľa. Z uvedeného dôvodu nedošlo ani k platnému vzniku nároku na mimoriadny výkonnostný bonus.

4. Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7. Jedným z hlavných znakov charakterizujúcich procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP je zásah súdu do práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami.

8. K námietkam žalovaného týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu

Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné sudy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné ani prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcej ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 220 CSP, I. ÚS 243/2007). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov - od 01.07.2016 strán sporu (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

9. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, sa môže obmedziť vo svojom odôvodnení len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). Zároveň sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie a musí sa v odôvodnení vysporiadať aj s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP). Z obsahu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že v ňom síce uvádza zhrnutie odvolacích námietok žalovaného (v bode 32.), no vysporiadanie sa s aspoň jednou z nich absentuje. Odvolateľ pritom namietal napr. neplatnosť rozhodnutia dozornej rady zo dňa 10.12.2015 pre veľké množstvo formálnych chýb aj to, že podľa predložených hlasovacích lístkov za schválenie mimoriadnych výkonnostných bonusov hlasovala iba členka dozornej rady, alebo skutočnosť, že pre jeho právneho predchodcu žalobca nadpracu nevykonával, namietol správnosť záveru súdu prvej inštancie o tom, že mimoriadny výkonnostný bonus nie je v rozpore so zákonom o bankách, že žalovaný nárok nepredstavuje základnú zložku mzdy a nemá ani atribúty negarantovanej pohyblivej zložky mzdy. Odvolací súd teda aplikoval postup podľa § 387 ods. 2 CSP, ale nie aj postup daný v § 387 ods. 3 CSP. Tým sa odvolací súd dostal mimo limitov práva na spravodlivý proces chráneného nielen článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj s článkom 46 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (viď napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/204/2011 alebo 4Cdo/120/2019).

10. Dovolací súd uzatvára, že rozsudok odvolacieho súdu napadnutý dovolaním žalovaného je nedostatočne odôvodnený v rozsahu porušujúcim právo dovolateľa na spravodlivý proces. Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP je potom nielen prípustné, ale aj dôvodné a je potrebné napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Odvolací súd v ďalšom konaní svoje rozhodnutie riadne odôvodní tak, aby obsahová (materiálna) náplň jeho rozhodnutia založila nielen jeho zrozumiteľnosť, ale aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení

dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení nemôže chýbať žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, ktoré odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posúdi a náležite vyhodnotí. Rozhodnutie odvolacieho súdu musí obsahovať náležitosti uvedené v § 393 CSP, musí byť logické a presvedčivé. Osobitnú pozornosť bude odvolací súd venovať pre sporové súdne konanie relevantným argumentom odvolateľa.

11. Existencia dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP je sama osebe dôvodom pre zrušenie rozsudku odvolacieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie. Dovolací súd sa preto nemohol zaoberať prípustnosťou (a už vôbec nie dôvodnosťou) dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

12. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). O trovách dovolacieho konania preto rozhodne odvolací súd.

13. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.